

Nola confusalis.

De laatste vlinder nieuwe soort is van de familie van de *Nolidae*, namelijk *Nola confusalis*. Deze vlinder heb ik tijdens de middag in de Vegelinbossen op een boomstam gevonden.

Het totaal aantal waargenomen soorten macronachtvlinders in de regio rond St. Nicolaasga is sinds 2000 nu 281.

Determinatiedag 21 januari 2006 Jannie Sinnema

's Morgens om 11 uur stond de koffie klaar in huize Sinnema te Hemrik. Traditiegetrouw namen enkele deelnemers wat lekkers mee voor bij de koffie. Het aantal te determineren vlinders viel dit jaar mee; mogelijk omdat 2005 een matig vlinderjaar was. Gerard Bergsma had vele potjes met micro's mee, die hij in de koelkast had bewaard. Potje voor potje werd door Leo Bot op naam gebracht. Joop Kuchlein boog zich over de overige te determineren micro's. Verder zijn er enkele vlinders op dia van de familie Hoornveld op naam gebracht. Ook de problemen met de macrovlinders konden meestal worden opgelost, zodat iedereen tenslotte tevreden huiswaarts keerde.

Verslag van het "Aaisykjen" van de Sleedoornpag

John Boosman

We hadden het plan opgevat om op 18 februari 2006 om half twee naar eitjes van de Sleedoornpag te gaan zoeken. Iedereen werd via de website opgeroepen om daaraan mee te doen. Immers zo'n eitje is maar zeer klein, dus hoe meer zielen hoe meer kans. We verzamelden ons op het parkeerterrein van de voetbalclub van De Blesse, waar net op dat moment vele voetbaldames ook arriveerden om een balletje te trappen. We werden dan ook verbaasd aangestaard. Tot ons grote genoegen bleek dat er zelfs 18 mensen op onze excursie af waren gekomen. De middag begon dus hoopvol en bovendien was het prachtig weer. Gerrit Padding, die wel wist hoe moeilijk het zoeken naar die eitjes was, had een Sleedoorntakje meegenomen, waarop enige eitjes zaten, als zoekbeeld om het vinden ervan te vergemakkelijken. Gerrit Tuinstra toonde ons op papier enige lokaties in het veld, waar mogelijk Sleedooronstruiken te vinden moesten zijn.

Nadat Siep Sinnema iedereen had verwelkomd en succes had gewenst, togen we met z'n allen, optimistisch gestemd, het prachtige heggetjeslandschap in. Het gebied rond De Blesse kent vele bosjes, houtwallen en singels. De houtwallen bestaan veelal uit Berken, Wilgen, Sleedoorns, Meidoorns, Zomereiken en Sporkehout. Om bij de Sleedoorns te komen moesten we over slootjes springen, voorzichtig over prikkeldraad en schrikdraad stappen en uitkijken waar je liep, want op een gegeven moment zakte ik tot aan de enkels in de koeienstront. Ja ook de Hoornvelds, die zo jong niet meer zijn, moesten hun leven wagen. Sicco Ens

van De Vlinderstichting, die ook meegekomen was, benadrukte dat alleen schone takken, dus geen takken met alg en schimmel, bekeken moesten worden. Hij had in het verleden al veel eitjes gevonden en prees het goede weer, want met regen en sneeuw zie je ze niet goed. De eitjes die hij had gevonden, zaten op een hoogte van 5 tot 300 cm en vnl. op 2 en 3 jarige takjes, volgens Tax (1989) vooral op de overgang van oud naar jong hout. Al spoedig bleek dat bijna alle struiken van de Sleedoorn zodanig waren gekortwiekt, ja zelfs op een lokatie geheel omgekapt, dat eitjes vinden een moeilijke opgave werd. Is dit een vorm van natuurbeheer door boeren? Bovendien vonden we niet overal Sleedoorns. Het resultaat was, dat we die middag helaas geen eitjes van de Sleedoornpage hebben gevonden.

We zullen het maar als een nulmeting beschouwen. Het is dus zaak om eerst goede lokaties met bloeiende struiken te vinden en het volgend jaar nogmaals te proberen. Maar Gerard Bergsma gaf niet zo gauw op, want op een gegeven moment was hij spoorloos verdwenen en we vreesden het ergste. Gelukkig kwam hij na enige tijd tevoorschijn en toonde hij trots een gevonden Judasoor. We hadden weliswaar geen eitjes gevonden maar we hebben wel een prachtige middag gehad en bovendien zijn de banden onderling weer verstevigd.